

Nieuwsbrief PS Updates

Nummer 7, 2026

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:472](#) 13-02-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:473](#) 13-02-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:2626](#) 12-02-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:391](#) 27-01-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:877](#) 26-01-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:2094](#) 22-01-2026

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:23](#) 10-02-2026

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2025:370](#) 11-11-2025

RECHTSPRAAK

Bij beschikking van dit Gerecht uit 2024 is voor recht verklaard dat de werkgever aansprakelijk is voor de schade die de werkneemster als gevolg van een bedrijfsongeval in 2022 heeft ondervonden. De werkgever is onder andere veroordeeld deze schade te vergoeden, nader op te maken bij staat. Deze beschikking is in hoger beroep bevestigd. Er is geen cassatie ingesteld zodat de beschikking van het Gerecht kracht van gewijsde heeft. Aan de werkneemster zijn meerdere voorschotbedragen door de werkgever voldaan van in totaal Afl. 40.000. De werkgever moet de schadevergoeding zelf dragen. Zij was tegen aansprakelijkheid voor bedrijfsongevallen namelijk niet verzekerd. De onderhavige zaak betreft de schadestaatprocedure. Blijkens het verzoekschrift verzoekt de werkneemster om, bij beschikking uitvoerbaar bij voorraad, de werkgever te veroordelen tot betaling van de door het Gerecht vast te stellen vergoeding wegens materiële en immateriële schade als gevolg van het bedrijfsongeval. Uit het verweerschrift en het verhandelde ter zitting volgt dat de werkgever het met enkele schadeposten eens is en op een aantal punten verweer voert. Door beide partijen wordt om benoeming van een deskundige gevraagd om het Gerecht te adviseren over de posten die door de werkgever worden betwist. Het Gerecht ziet echter geen reden om een deskundige of letselschadedeskundige te benoemen, het is in staat over alle schadeposten zonder inschakeling van een deskundige een oordeel te geven. Het Gerecht wijst Afl. 81.397 aan revalidatiekosten tot en met september 2025, Afl. 6.000 aan advocaatkosten, Afl. 109.440 aan toekomstige revalidatiekosten en Afl. 110.000 aan smartengeld toe.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 11-11-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:370

Zaaknummer: AUA20250446 EJ

Rechters: A.J.J. van Rijen

Advocaten: G.W. Rep en C.B.A. Coffie

Wetsartikelen: 7:658 BW, 6:96 BW en 6:106 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De verdachte heeft van een korte afstand meerdere keren geschoten op drie ongewapende slachtoffers. Als gevolg hiervan is een van de slachtoffers overleden. De verdachte heeft dit slachtoffer zes keer geraakt. Daarnaast heeft de verdachte geprobeerd om de andere twee slachtoffers te doden. De verdachte heeft met zijn handelen het leven van deze slachtoffers op ernstige en onaanvaardbare wijze in gevaar gebracht. Dat zij het hebben overleefd is een gelukkige omstandigheid die niet aan het handelen van de verdachte is te danken. Het is uiterst kwalijk dat hij zijn problemen met de slachtoffers heeft beslecht door het gebruik van een vuurwapen. Deze keuze van de verdachte heeft ernstige, blijvende gevolgen voor het lichamelijk en geestelijk welzijn en functioneren van de slachtoffers. Zo is een slachtoffer in haar borst geraakt en heeft de kogel dusdanige schade aangericht dat haar milt moest worden verwijderd en zij een incomplete dwarslaesie heeft opgelopen. Ze kan, met hulpmiddelen, kleine afstanden lopen en voor langere afstanden is ze afhankelijk van een rolstoel. Daarnaast heeft de verdachte drie kogels afgevuurd op het andere slachtoffer. Hij is geraakt in zijn been, bovenarm en schouderblad. Hij heeft een complete dwarslaesie opgelopen. Er is sprake van totale verlamming en gevoelsverlies van beide benen. Hij zal nooit meer kunnen lopen en is voor de rest van zijn leven volledig afhankelijk van een rolstoel. Het mannelijke slachtoffer heeft € 200.000 aan smartengeld, € 35.000 aan shockschade, € 15.000 aan affectieschade en € 52.141,26 aan materiële schade gevorderd. Het vrouwelijke slachtoffer heeft dezelfde bedragen gevorderd. Daarnaast hebben twee benadeelde partijen zich ook gevoegd, zij vorderen beide een vergoeding van € 20.000 en € 15.000 aan shockschade. Tot slot hebben ook drie nabestaanden van het overleden slachtoffer zich

gevoegd. Naast de materiële schade vorderen twee nabestaande affectieschade. Omtrent de materiële schade van het mannelijk slachtoffer oordeelt de rechtbank dat een bedrag van € 87.981,43 zal worden toegewezen. Ten aanzien van de gevorderde immateriële schade oordeelt de rechtbank dat met inachtneming van het letsel, in deze zaak een schadevergoeding van € 200.000 billijk is. Het mannelijke slachtoffer heeft ook een vergoeding van de affectieschade ingediend omdat hij al een lange tijd een nauwe en persoonlijke relatie had met het vrouwelijke slachtoffer. De rechtbank is van oordeel dat de nauwe persoonlijke relatie als bedoeld in artikel 6:107 lid 2 sub g BW voldoende is komen vast te staan. Het gevorderde bedrag van € 15.000 is in overeenstemming met het Besluit vergoeding affectieschade, dit bedrag wordt toegewezen. De rechtbank is ook van oordeel dat het mannelijke slachtoffer aanspraak kan maken op vergoeding van de shockschade. Ondanks dat de hechte en affectieve relatie met het overleden slachtoffer niet is komen vast te staan, is er wel sprake van zo'n relatie met het vrouwelijke slachtoffer. Uit de stukken blijkt dat er sprake is van een forse PTSS. De rechtbank oordeelt dat in deze zaak een schadevergoeding van € 25.000 billijk is. Voor het vrouwelijke slachtoffer zal de rechtbank ten aanzien van de gevorderde materiële schade een bedrag van € 44.977,13 toewijzen. Voor de immateriële schade acht de rechtbank een bedrag van € 150.000 billijk. Voor het vrouwelijke slachtoffer acht de rechtbank voor de affectieschade en de shockschade hetzelfde bedrag als bij het mannelijke slachtoffer billijk. De rechtbank oordeelt dat voor de benadeelde, de zus van het slachtoffer, een schadevergoeding van € 10.000 aan shockschade billijk is. De rechtbank is van oordeel dat de tweede benadeelde, de partner van de zus, geen aanspraak kan maken op een vergoeding van shockschade, omdat een hechte en affectieve band met de slachtoffers in de zin van reeds genoemde jurisprudentie onvoldoende is onderbouwd en ook anderszins niet is aangetoond. Ten

slotte wordt de gevorderde affectieschade van de nabestaande van het overleden slachtoffer volledig toegewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 13-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:473

Zaaknummer: 16.289548.24

Rechters: Hammerle, B.F. B.F. Hammerle, A. Blanke en V.A. Groeneveld

Wetsartikelen: 6:106 BW en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De verdachte heeft van een korte afstand meerdere keren geschoten op drie ongewapende slachtoffers. Als gevolg hiervan is een van de slachtoffers overleden. De verdachte heeft dit slachtoffer zes keer geraakt. Daarnaast heeft de verdachte geprobeerd om de andere twee slachtoffers te doden. De verdachte heeft met zijn handelen het leven van deze slachtoffers op ernstige en onaanvaardbare wijze in gevaar gebracht. Dat zij het hebben overleefd is een gelukkige omstandigheid die niet aan het handelen van de verdachte is te danken. Het is uiterst kwalijk dat hij zijn problemen met de slachtoffers heeft beslecht door het gebruik van een vuurwapen. Deze keuze van de verdachte heeft ernstige, blijvende gevolgen voor het lichamelijk en geestelijk welzijn en functioneren van de slachtoffers. Zo is een slachtoffer in haar borst geraakt en heeft de kogel dusdanige schade aangericht dat haar milt moest worden verwijderd en zij een incomplete dwarslaesie heeft opgelopen. Ze kan, met hulpmiddelen, kleine afstanden lopen en voor langere afstanden is ze afhankelijk van een rolstoel. Daarnaast heeft de verdachte drie kogels afgevuurd op het andere slachtoffer. Hij is geraakt in zijn been, bovenarm en schouderblad. Hij heeft een complete dwarslaesie opgelopen. Er is sprake van totale verlamming en gevoelsverlies van beide benen. Hij zal nooit meer kunnen lopen en is voor de rest van zijn leven volledig afhankelijk van een rolstoel. Het mannelijke slachtoffer heeft € 200.000 aan smartengeld, € 35.000 aan shockschade, € 15.000 aan affectieschade en € 52.141,26 aan materiële schade gevorderd. Het vrouwelijke slachtoffer heeft dezelfde bedragen gevorderd. Daarnaast hebben twee benadeelde partijen zich ook gevoegd, zij vorderen beide een vergoeding van € 20.000 en € 15.000 aan shockschade. Tot slot hebben ook drie nabestaanden van het overleden slachtoffer zich

gevoegd. Naast de materiële schade vorderen twee nabestaande affectieschade. Omtrent de materiële schade van het mannelijk slachtoffer oordeelt de rechtbank dat een bedrag van € 87.981,43 zal worden toegewezen. Ten aanzien van de gevorderde immateriële schade oordeelt de rechtbank dat met inachtneming van het letsel, in deze zaak een schadevergoeding van € 200.000 billijk is. Het mannelijke slachtoffer heeft ook een vergoeding van de affectieschade ingediend omdat hij al een lange tijd een nauwe en persoonlijke relatie had met het vrouwelijke slachtoffer. De rechtbank is van oordeel dat de nauwe persoonlijke relatie als bedoeld in artikel 6:107 lid 2 sub g BW voldoende is komen vast te staan. Het gevorderde bedrag van € 15.000 is in overeenstemming met het Besluit vergoeding affectieschade, dit bedrag wordt toegewezen. De rechtbank is ook van oordeel dat het mannelijke slachtoffer aanspraak kan maken op vergoeding van de shockschade. Ondanks dat de hechte en affectieve relatie met het overleden slachtoffer niet is komen vast te staan, is er wel sprake van zo'n relatie met het vrouwelijke slachtoffer. Uit de stukken blijkt dat er sprake is van een forse PTSS. De rechtbank oordeelt dat in deze zaak een schadevergoeding van € 25.000 billijk is. Voor het vrouwelijke slachtoffer zal de rechtbank ten aanzien van de gevorderde materiële schade een bedrag van € 44.977,13 toewijzen. Voor de immateriële schade acht de rechtbank een bedrag van € 150.000 billijk. Voor het vrouwelijke slachtoffer acht de rechtbank voor de affectieschade en de shockschade hetzelfde bedrag als bij het mannelijke slachtoffer billijk. De rechtbank oordeelt dat voor de benadeelde, de zus van het slachtoffer, een schadevergoeding van € 10.000 aan shockschade billijk is. De rechtbank is van oordeel dat de tweede benadeelde, de partner van de zus, geen aanspraak kan maken op een vergoeding van shockschade, omdat een hechte en affectieve band met de slachtoffers in de zin van reeds genoemde jurisprudentie onvoldoende is onderbouwd en ook anderszins niet is aangetoond. Ten

slotte wordt de gevorderde affectieschade van de nabestaande van het overleden slachtoffer volledig toegewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 13-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:472

Zaaknummer: 16.289232.24

Rechters: Hammerle, B.F. B.F. Hammerle, A. Blanke en V.A. Groeneveld

Wetsartikelen: 6:106 BW en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan het medeplegen van een poging tot moord, aan het medeplegen van voorbereiding van moord of zware mishandeling met voorbedachten rade en aan medeplichtigheid aan voorbereiding van het teweegbrengen van een ontploffing. Voor de poging tot moord en het voorbereiden van de aanslag op het beoogde slachtoffer heeft te gelden dat uiteindelijk, mede door het handelen van de verdachte, de verkeerde persoon ernstig gewond is geraakt. De verdachte heeft met zijn handelen ervan blijk gegeven geen enkel respect te hebben voor het leven van het beoogde en het daadwerkelijke slachtoffer. Dit soort incidenten zorgen voor grote onrust en een gevoel van onveiligheid in de samenleving. De poging tot moord heeft plaatsgevonden op klaarlichte dag en is door veel omstanders gehoord en gezien. Het daadwerkelijke slachtoffer heeft zich gevoegd als benadeelde partij in het strafproces en vordert een bedrag bestaande uit € 25.340,41 aan materiële schade, te weten een ziekenhuisvergoeding, kosten voor medicatie en verlies van verdienvermogen. Het bedrag bestaat verder nog uit € 56.250 aan immateriële schade, op grond van lichamelijk letsel en geobjectiveerd psychisch letsel. De rechtbank is van oordeel dat de verdachte zodanig heeft bijgedragen aan het gepleegde geweld dat hij op grond van artikel 6:166 BW met zijn mededader(s) naar burgerlijk recht hoofdelijk aansprakelijk is voor de schade die door het bewezenverklaarde feit is toegebracht. Op grond van het dossier en het onderzoek ter terechtzitting kan worden vastgesteld dat de benadeelde partij rechtstreeks materiële schade en immateriële schade heeft geleden door het bewezenverklaarde feit. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het slachtoffer de hoogte van zijn vordering tegenover de (beperkte) betwisting door de verdachte voldoende onderbouwd op

alle onderdelen. Dat betekent dat de vordering volledig zal worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:2626

Zaaknummer: 09/042631-25 en 09/084601-25 (ttz. gev.)

Rechters: M.L. Harmsen, E. Rabbie en M.M. Koers

Wetsartikelen: 6:106 BW en 6:166 BW

RECHTSPRAAK

Er heeft een kopstaartbotsing plaatsgevonden waarbij de man met zijn auto achterop de (huur)auto van de gelaedeerde is gereden. De man heeft de achterkant van het aanrijdingsformulier ingevuld voor zijn verzekeraar. De man heeft opgeschreven dat hij een snelheid had van 50 kilometer per uur (voor de aanrijding) en dat de gelaedeerde degene is die aansprakelijk is, omdat hij 'ineens volledig tot stilstand kwam door een onduidelijke oorzaak of een niet-logische oorzaak namelijk een konijn. Na een 1e kort remmoment van de gelaedeerde volgde een volledige stop'. De gelaedeerde heeft de aansprakelijkheid afgewezen. De gelaedeerde verzoekt in deze zaak dat de verzekeraar aansprakelijk is voor de geleden en nog te lijden schade. Ten eerste oordeelt de rechtbank dat zij rechtsmacht heeft en dat het Nederlands recht van toepassing is op deze zaak. Daarnaast leent deze zaak zich voor een behandeling in een deelgeschil. De rechtbank hecht allereerst waarde aan de voorkant van het aanrijdingsformulier dat direct na de aanrijding is ingevuld en ondertekend door beide partijen. Hieruit volgt dat de reden voor het stoppen een konijn was. De achterkant van het aanrijdingsformulier kan niet tot uitgangspunt worden genomen, omdat dit eenzijdig door de man is ingevuld en niet door gelaedeerde is (gezien of) ondertekend. De rechtbank komt tot de conclusie dat de man een verkeersfout heeft gemaakt en onrechtmatig jegens de gelaedeerde heeft gehandeld door zijn rijgedrag onvoldoende aan te passen op de verkeerssituatie. De man had een aanrijding kunnen voorkomen, maar heeft in de gegeven omstandigheden te hard gereden (wellicht toch harder dan 20 kilometer per uur, die zou zijn gereden ten tijde van de aanrijding) en/of onvoldoende afstand gehouden tot zijn voorligger (en/of wellicht helemaal niet geremd) en/of niet goed genoeg opgelet. De gelaedeerde valt onder de gegeven omstandigheden

geen verwijt te maken. Het beroep van de verzekeraar op eigen schuld van de zijde van de gelaedeerde slaagt niet. Aan (de beoordeling van) een eventuele verdeling van de causaliteit en/of de toepassing van een billijkheidscorrectie wordt niet toegekomen. De rechtbank verklaart voor het recht dat de man aansprakelijk is voor de schade van de gelaedeerde. Matiging begroting kosten deelgeschil (aantal uur).

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:2094

Zaaknummer: C/09/691339 / HA RK 25-489

Rechters: J.L.M. Luiten

Advocaten: N. Muntjewerff en J.H. Huitema

Wetsartikelen: 6:162 BW, 9 Reglement Verkeersregels en Verkeerstekens 1990 en 5 WVV

RECHTSPRAAK

Deelgeschilprocedure. Verzoek deelgeschil aanhangig gemaakt als tegenverzoek in een voorlopige deskundigenprocedure. De vraag die centraal staat is in hoeverre het ziekenhuis aan de patiënt buitengerechtelijke kosten voor de advocaat moet vergoeden als het ziekenhuis voor slechts een deel aansprakelijkheid erkent. Niet voor alle naar voren gebrachte verwijten is aansprakelijkheid erkend. De tijd die de advocaat heeft besteed voor het voeren van verweer in een voorlopige deskundigenprocedure kan op grond van artikel 6:96 lid 2 BW voor vergoeding in aanmerking komen omdat de voorlopige deskundigenprocedure in personenschadezaken vaak ook van betekenis is voor het buitengerechtelijke onderhandelingsproces. De beperking die hier echter geldt is dat hiervoor gemaakte kosten op die grond alleen als vergoeding kunnen worden toegewezen als aansprakelijkheid vaststaat of is erkend. In dit geval is dat slechts ten dele het geval. In de voorlopige deskundigenprocedure is verzocht twee deskundigen te benoemen om niet alleen de mogelijke gevolgen van de medicatieverwisseling tijdens de bevalling, waarvoor het ziekenhuis aansprakelijkheid heeft erkend, in kaart te brengen maar ook om de handelwijze rondom de fase daaraan voorafgaand en de fase direct daarop volgend, meer in het bijzonder rondom de reanimatie, te beoordelen, voor welke handelingen het ziekenhuis geen aansprakelijkheid heeft erkend omdat de verzekeraar meent dat binnen de geldende standaarden is gehandeld. Voor zover de werkzaamheden in het kader van het verweer in de voorlopige deskundigenbenoeming op laatstgenoemde handelingen van het ziekenhuis betrekking hebben gehad, kunnen de daaraan door haar bestede uren vooralsnog, in deze fase, daarom niet als buitengerechtelijke kosten voor vergoeding in aanmerking komen.

Kosten deelgeschil. Kosten advocaat voor het voeren van de voorlopige deskundigenprocedure vallen daar niet direct onder (gedeeltelijke toewijzing, voor zover deze samenhangen met het deelgeschil).

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:877

Zaaknummer: C/10/697735 HA RK 25-356

Rechters: J.E. Molenaar

Advocaten: L.M.V. Douwes en M.J.J. de Ridder

Wetsartikelen: 6:96 lid 2 BW en 1019aa lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

De vrouw is in 2018 op een voetpad gevallen over een opstaande trottoirtegel. Zij heeft daardoor letsel opgelopen aan haar linkerknie en heeft nog steeds klachten. De vrouw heeft de gemeente op grond van artikel 6:174 BW jo. artikel 6:162 BW als wegbeheerder aansprakelijk gesteld. De gemeente heeft de aansprakelijkheid niet erkend. Partijen hebben geprobeerd de letselschade zonder erkenning van aansprakelijkheid onderling te regelen, maar dat is niet gelukt. Partijen twisten over de causaliteit tussen de aanhoudende klachten en beperkingen van de vrouw en het ongeval. Om daarover duidelijkheid te krijgen, verzoekt de vrouw de rechtbank een neuroloog en een verzekeringsgeneeskundige als deskundige te benoemen om een expertise uit te brengen. De rechtbank wijst het verzoek tot benoeming van een neuroloog toe. Het verzoek tot benoeming van een verzekeringsgeneeskundige wordt afgewezen, omdat dit te voorbarig is en in strijd komt met de eisen van een goede procesorde.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:391

Zaaknummer: C/16/595129 / HA RK 25-108

Rechters: M.S.T. Belt

Advocaten: B.S. van Beek en J.A. de Clerck

Wetsartikelen: 6:174 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Deze zaak gaat over schade die is ontstaan bij een eenzijdig verkeersongeval in Aruba. De verzekeraar heeft geweigerd dekking te verlenen. Op vordering van de verzekeringneemster heeft het Gerecht de verzekeraar bevolen alsnog dekking te verlenen. In dit hoger beroep heeft het Hof bij tussenvonnis een bewijsopdracht verstrekt. In dit eindvonnis waardeert het Hof het bewijs. Op basis van het mutatierapport van de politie volgt dat naar de algemene ervaringsregels het niet verenigbaar is met de verklaring van de getuige (de bestuurster) dat zij ongeveer zeventig kilometer per uur reed. Het Hof oordeelt dat zij met een zo grote snelheid gereden heeft dat de schade is veroorzaakt door grove schuld van de bestuurster. Bij dit oordeel heeft het Hof mede in aanmerking genomen dat de getuige heeft verklaard dat het zicht slecht was wegens gebrek aan verlichting. Indien het zicht op de weg slecht is, door welke oorzaak dan ook, moeten bestuurders de gekozen snelheid daaraan aanpassen. Het voorshands bewijs is niet ontzenuwd. De verzekeraar mag daarom dekking weigeren ingevolge de uitsluitingsgrond ‘grove schuld’ als bedoeld in artikel 7.1 van de polisvoorwaarden.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:23

Zaaknummer: AUA2023H00053

Rechters: G.C.C. Lewin, C.J.H.G. Bronzwaer en E.W.A. Vonk

Advocaten: D.C.A. Crouch en D.E. Croes

Wetsartikelen: